

PHẦN 5

Buổi sáng ngày thứ hai. Sau khi nhận bàn giao công việc xong Tuấn Sang định đi về thì gặp Diệu Nguyên từ ngoài đi vào, ngân nga bản nhạc vui:

- Diệu Nguyên!

Tiếng hát im bật, cô ngo ngác nhìn anh:

- Sao sớm vậy anh?

Tuấn Sang gật gù:

Anh vừa thay ca!

- Vậy hả? Ngày nay là ngủ nguyên một ngày nhé!

Tuấn Sang không trả lời mà hỏi:

Hôm nay sao đến sớm vậy Nguyên.

- Còn một số công việc hôm qua tồn đọng.

- Em tích cực quá!

Lam Tuyên bước vào, đã lên tiếng:

- Sao hả? Thấy người ta làm nhiều rồi đau rồi phải không?

Tuấn Sang bối rối, lách qua chuyện khác:

- Có gì vui mà trông Lam Tuyên cũng tươi tắn hơn mọi khi?

Lam Tuyên từ chối:

- Có gì đâu, mình cũng như mọi khi thôi mà.

Diệu Nguyên nhìn Lam Tuyên cô cũng tò mò hỏi:

- Mi vui thật mà, có phải vừa gặp được người yêu không?

Trố mắt nhìn bạn Lam Tuyên bảo:

- Trời đất bộ gặp được người yêu là vui sao?

- Vậy chứ còn gì nữa.

Lam Tuyên nói hai người cùng một lượt:

- Hèn gì tôi thấy hai người vui quá đó thôi.

Diệu Nguyên đỏ mặt kêu lên:

- Ủ, muốn trá thù bạn cũng đâu cần dùng cách đó.

Lam Tuyên tủm tỉm cười:

- Vậy là đúng rồi phải không?

Diệu Nguyên dùng dằng:

- Mi đoán mò nhưng sai rồi:

- Sai sao được, nhìn mặt mi đỏ lên là biết rồi.

Diệu Nguyên chu môi:

- Ta biết mi nói sai rồi. Nhưng ta hông thêm dính chính đâu

Tuấn Sang đánh trống lảng:

- Thôi đến giờ làm việc rồi, không đùa nữa:

Lam Tuyên đi về bàn làm việc của mình. Còn Diệu Nguyên thì đi đến phòng giám đốc để trình ký hồ sơ.

Tuấn Sang bước theo cô:

- Diệu Nguyên!

- Gì vậy anh?

- Từ nay anh muốn mời Nguyên dùng cơm trưa.

Diệu Nguyên có hơi bất ngờ. Gì cô chưa biết nên nhận lời hay từ chối. Ngay lúc đó điện thoại của cô có tín hiệu:

- Nguyên xin lỗi nghe!

- Cứ tự nhiên đi Nguyên.

- Alô! Diệu Nguyên đây!

Bên kia đầu dây tiếng một cô gái vang lên:

- Mình nè!

- Ai thế?

Mỹ Xuyên đây!

Diệu Nguyên ngập ngừng:

Mỹ Xuyên ư! Mình nhớ là chưa gặp bạn lần nào.

Mỹ Xuyên cao giọng.

- Dĩ nhiên là cho gặp.

Nếu gặp chắc hẳn làm chuyện rồi.

Diệu Nguyên nghe như đó là lời đe dọa nên nói:

- Có chuyện!

- Đúng vậy.

Diệu Nguyên cân nhắc bảo.

- Giữa hai người chưa hề quen biết thì làm gì phải có chuyện chứ.

- Không có thật à?

Diệu Nguyên mím môi:

Nếu có thì xin bạn hãy nêu lí do ra cho mình biết đi. Thật ra bạn là ai?

- Là người yêu của Khải Minh.

Diệu Nguyên thất sắc cô mấp máy môi:

- Cô cô là người yêu của Khải Minh.

- Đúng vậy.

Diệu Nguyên trở giọng:

- Nếu như vậy thì cô nói với tôi làm gì.

- Cảnh báo cô không được yêu anh ấy.

Cười nhạt, Diệu Nguyên mai mỉa:

- Có yêu hay không đó là quyền của tôi kia mà.

- Nhưng tôi cấm!

- Ô, cô có làm không. Nếu Khai Minh yêu tôi thì làm gì đến lượt cô chứ.

Mỹ Xuyên như bị xúc phạm cô gất lên:

- Tôi đã đánh tiếng nếu cô vẫn cố tình thì đừng cô trách tôi đấy.

- Cô dọa tôi ư?

- Sự thật chứ không dọa.

Diệu Nguyên bật cười:

- Nếu tôi yêu thì sao?

- Vậy hả? Cô vẫn cố tình trêu tức bọn cô nương này hả? Vậy thì chờ xem.

Diệu Nguyên chẳng hề thấy sợ chút nào cô lại nói:

- Nếu Khai Minh thật sự yêu cô thì cần gì cô phải lên tiếng dọa tôi như vậy?

- Cô thông minh lắm, nhưng tôi nói cho cô biết chúng tôi đang trên đà tìm hiểu đấy. Nếu lên phén thì đừng có trách tôi.

Diệu Nguyên nóng nảy cúp máy. Môi cô mím lại và tức giận.

Tuấn Sang bước lại gần hơn lo lắng:

- Ai gọi, cho cô mà xem ra cô giận đến như vậy?

Diệu Nguyên lắc đầu:

- Không có gì.

- Không có gì mà anh thấy mặt cô tím lên vì giận.

Diệu Nguyên không thềm nói với anh nữa.

- Cô đi thẳng vào phòng giám đốc.

Buổi chiều, Lam Tuyên vừa bước vào nhà đã nghe tiếng bà Vạn Phúc kêu lên:

Anh nói vậy mà nghe được hay sao?

- Sao không được? Con gái con đưa gì mà đi chơi đêm như vậy?

Bà Vạn Phúc bên vực con:

- Lâu lâu mới có một đêm thôi mà.

- Hừm, bà tưởng chuyện gì tôi cũng không biết sao? Bà nói đi. Hai chục triệu vừa qua ở đâu mà nó có.

Hơi giật mình, bà ngược lên nhìn ông:

- Sao ông biết chuyện ấy mà hỏi.

- Hừ, nếu tôi không biết thì mẹ con bà còn giấu tôi đến bao giờ nữa đây.

- Nếu đã biết rồi thì ông hãy dạy con mình đi.

Ông gằn giọng:

- Đến nước này rồi mà bà mới nói với tôi câu ấy hay sao?

- Nó có gì tội tệ mà ông nói vậy chứ.

- Đến tới nước này mà bà vẫn cho là chưa có gì sao?

Bà nhìn chồng nói hơi dịu lại:

- Ông giận nó à?

- Phải, và tôi như muốn độn thổ luôn vì nó đó.

Bà trở mắt nhìn ông.

- Nó đã làm gì chứ?

- Cặp cổ con trai trên bàn nhậu đó.

Bà kêu lên:

- Đến nước này.

Ông gằn từng tiếng.

- Bà nên lên phòng của nó xem sao?

Bán tính bán nghi bà chau mày khó hiểu:

- Nó làm sao?

- Say mềm trên ấy.

Lam Tuyền bước vào, cô chào cha mẹ rồi nói:

Mẹ đừng lên trên ấy. Hãy để con chăm sóc em.

Nhưng cô bị ông Vạn Phúc gọi giật lại:

- Con không cần phải làm việc ấy nữa.

Phòng của đứa nào thì đứa ấy lo Lam Tuyền ngập ngừng:

- Nhưng mà mẹ:

Phải tay ông báo:

- Để cho mẹ con nhìn thấy thực tế bà ấy mới tin.

Lam Tuyền nhăn nhó:

- Nhưng mùi ấy mẹ con chịu không nổi đâu.

Ông gắt lên:

- Không chịu được, cũng phải chịu thôi.

Bà dùng dùng bỏ lên phòng của con. Lam Tuyền bước theo sau:

Mẹ chỉ nên hé cửa phòng xem thôi nghe mẹ.

Bà không nói với cô lời nào. Nhưng lên đến phòng cô cũng vô ích thôi, Mỹ Xuyên đã khóa chốt trong lại rồi.

Bà Vạn Phúc đập cửa:

- Mỹ Xuyên . Mỹ Xuyên mở cửa cho mẹ đi con!

Nhưng bên trong vẫn im lặng. Lam Tuyền lo lắng:

- Mỹ Xuyên , em không sao chứ! Hãy mở cửa đi em.

Vẫn im lặng. Lam Tuyền lo lắng:

- Làm sao đây mẹ?

Trùng mắt nhìn cô bà Vạn Phúc đay nghiến:

- Đây là do cô thèo lẻo đó thôi.

Bị mắng bết ngờ, Lam Tuyên ngạc nhiên:

- Sao mẹ lại mắng con như vậy?

- Còn hỏi tại sao nữa hả?

Rung rung nước mắt Lam Tuyên âm ức vì bị mắng oan:

- Con đâu có làm gì mà mẹ giận con như vậy?

Bà nạt cô:

- Thôi im đi! Cô không nói thì làm sao ông ấy biết chuyện đêm ấy chứ!

Tròn mắt nhìn mẹ, Lam Tuyên vội phân minh:

- Con không có nói thật mà mẹ, chuyện này.

- Làm sao?

- Có thể cha con biết qua bạn bè của Mỹ Xuyên.

- Hừ cô còn ở đó mà già mồm nữa sao?

Lam Tuyên uất ức:

- Sao mẹ lại gọi con như vậy? Với Mỹ Xuyên lúc nào mẹ cũng cưng chiều nó hơn.

- Thì tại...

Nghĩ sao bà im luôn, còn Lam Tuyên thì lại hỏi tới:

- Tại làm sao vậy mẹ? Có phải con chỉ là con mẹ xin về nuôi không?

Khoát tay bà nói một cách lạnh lùng:

- Thôi đừng có nói nữa.

- Mẹ, mẹ hãy nói thật cho con biết đi!

Bà phẩy tay:

- Xuống hỏi ông đi, tôi đang bận!

Bà xưng tôi với cô. Lam Tuyên trở mắt nhìn bà:

- Mẹ xưng tôi vãi con nữa sao? Nước mắt chan hòa xuống má. Lam Tuyền quay đầu chạy xuống phòng khách tìm ông Vạn Phúc:

- Con làm gì mà chạy dữ thế? Không sợ té sao?

Nhìn lại con thấy nó khóc ông lo lắng:

- Lại có chuyện gì vậy con. Chẳng lẽ Mỹ Xuyên nó...

- Cha.. cha hãy cho con biết về sự thật đời con đi!

Ông Vạn Phúc kinh ngạc nhìn con gái:

- Sao con lại hỏi vậy?

- Mẹ bảo nếu muốn biết thì xuống hỏi cha đó.

Nhắm mắt lại giây lâu ông Vạn Phúc lại hỏi chuyện khác:

- Thế nào? Mỹ Xuyên ra làm sao rồi?

- Nó khóa cửa trong con và mẹ mở không được?

- Con này thật là quá quắc mà:

Ngước nhìn ông Lam Tuyền lại giục, giọng cô ghen lại:

- Cha hãy nói cho con biết đi. Con có phải là con ruột của cha mẹ sinh ra không?

Hơi xoay người lại ông Vạn Phúc hỏi:

- Sao con lại hỏi cha như vậy. Không con ruột vậy là con gì chứ!

Nước mắt vẫn lả chả rơi. Lam Tuyền lắc đầu:

- Nhất định con không phải tà con ruột của cha mẹ rồi.

Ông Vạn Phúc thở dài:

- Có lẽ do bà ấy đang bực mình Mỹ Xuyên đó thôi.

Theo sự cảm nhận của Lam Tuyền thì không phải vì bực mình đâu. Cô có một ý nghĩ mơ hồ là mình không phải là con ruột của bà ấy.

Ngước đôi mắt nhìn cha, Lam Tuyền lại hỏi:

Chuyện đêm ấy Mỹ Xuyên cầm xe sao cha lại biết.

Hơi ngạc nhiên nhìn con, ông Vạn Phúc hỏi:

- Sao con biết chuyện ấy. Hơi cúi đầu, Lam Tuyền rung rung ngân lệ:

- Mẹ bảo con học lại cha chuyện ấy.

- Sao kỳ vậy. Sao mẹ con lại nói thế?

Lắc đầu, Lam Tuyền âm ức:

- Con cũng không hiểu nữa.

Ông nói một câu để an ủi, để vuốt ve con gái:

- Con an tâm đi! Mẹ con sẽ hiểu thôi mà!

- Sợ cha lại buồn, nên Lam Tuyền gật đầu:

- Vâng ạ!

- Mỹ Xuyên thế nào rồi?

- Nó đóng kín cửa, chẳng vào được.

Một lát sau, ông Vạn Phúc đã lên đến ông đứng kề bên vợ.

- Sao hả? Nó vẫn chưa chịu mở cửa ra sao?

Bà Vạn Phúc lo lắng:

- Nó có làm bậy gì hay không nữa?

Ông Vạn Phúc lắc đầu, ông tỏ vẻ tức giận:

- Có muốn thì cho nó chết luôn đi!

Bà Vạn Phúc kêu lên:

Ông nói vậy mà nghe được hay sao? Nó cũng là con của ông kia mà.

Ông xua tay.

Tôi không có đưa con hư đốn như vậy.

Ông...

Ông Vạn Phúc lại nói:

- Bà đâu biết được nó đã ra ngoài làm những việc xấu hổ gì.

Bà Vạn Phúc, nhìn chồng một cách giận dữ.

- Ông bớt nói một chút đi có được không?

Nhưng tôi cũng cho bà biết để sau này bà khỏi trách tôi. Chính ông chủ nhà hàng điện báo cho tôi là con Mỹ Xuyên nó say xỉn đến để rước nó về.

Ngó trân trân nhìn chồng, bà Vạn Phúc lắc đầu.

- Nó tác tộ vậy sao?

- Khi tới đến thì lũ chúng nó đã giải tán. Dĩ nhiên là số nợ hai chục triệu kia tôi phải biết. Bà nhìn chồng dăm dăm:

- Chuyện hệ trọng vậy mà ông chẳng nói với tôi lấy một tiếng.

- Hừm! Bà làm mẹ kiêu gì mà con ra ngoài tác tộ như vậy mà. không hay biết chứ?

Bà quay qua cự nự ông.

Ông nói vậy mà nghe được hay sao. Trách nhiệm nuôi dạy con cái sao đổ hết lên đầu tôi hay .

- Bà?

Ông Vạn Phúc hỏi bực mình:

- Vậy chứ không lẽ là tôi ông làm cha thì cũng phải có trách nhiệm chứ!

- Hai người đứng cãi nhau, Mỹ Xuyên đã nghe thấy. Cô mở cửa phòng, rồi nhìn cha mẹ.

- Con đã lớn và có thể có chịu trách nhiệm về việc mình đã làm, con không thể để anh hư hỏng đến cha mẹ đâu:

Ông Vạn Phúc càng thêm giận, ông bước lại gần Mỹ Xuyên hơn. Ông quát:

- Mày còn dám nói nữa sao? Bà Vạn Phúc sợ ông đánh Mỹ Xuyên nên xen vào đứng giữa hai người:

- Đứng vậy mà ông!

Ông Vạn Phúc ngó trừng vợ:

- Giờ sao đây. Tôi dạy con hay là bà?

Bà Vạn Phúc nhìn Mỹ Xuyên:

- Nhưng con nó đã lớn đâu phải đánh là dạy đúng.

- Thế à dạy bằng cách nào bà chỉ cho tôi đi!

Ngảng đầu lên, Mỹ Xuyên lắc đầu nói với hai người:

- Cha, mẹ hai người từ đây khỏi phải lo cho con nữa. Con cô thể tự lo cho mình được rồi.

Ông Vạn Phúc gằn từng tiếng.

- Tự con lo lấy. Tự do đàn đúm, tự do sống buông thả hả?

Bướng bỉnh Mỹ Xuyên đáp lại.

- Con có ra sao thì cũng không còn ảnh hưởng đến cha mẹ nữa?

Bà Vạn Phúc cảm thấy không an tâm nên vội ngăn:

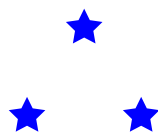
- Không thể được. Từ nay mẹ cấm con không được ra khỏi nhà mà không có lí do.

Ông Vạn Phúc phẩy tay:

- Đó, tôi giao nó cho bà, bà cứ quản lí tốt nó Bà Vạn Phúc nhìn theo chồng giận dữ, rồi quay lại Mỹ Xuyên:

- Con có thấy mẹ khổ hay không hả?

Rồi bà cũng bỏ mặt cho Mỹ Xuyên đứng đó quài quả bước xuống khỏi cầu thang. Mỹ Xuyên quay vào phòng nằm khóc vùi...

Buổi tối hôm sau, Lam Tuyên một mình đi lang thang trên hè phố. Cô miên man nghĩ lại thân phận của mình. Tại sao mẹ thương Mỹ Xuyên bao nhiêu mẹ càng ghét bỏ mình bấy nhiêu như vậy? Ngồi xuống băng đá, mắt cô hướng vào cảnh một gia đình đang dìu dắt nhau.

- Đi dạo:

- Buồn sao Lam Tuyên?

Hơi ngạc nhiên, cô ngược lên.

- Lại là anh à?

- Tôi có thể ngồi được chứ!

Lam Tuyên hơi nhích người sang một bên:

- Đây là nơi công cộng mà!

Hơi nghiêng người sang cô Lập Thanh lại hỏi:

- Cô có tâm sự sao Lam Tuyên?

Tròn mắt nhìn anh, Lam Tuyên hỏi lại:

- Có liên quan gì tới anh chứ!

Nở nụ cười thân thiện Lập Thanh cởi mở:

Anh đã xem Lam Tuyên là bạn của mình. Ngoảnh mặt đi nơi khác Lam Tuyên chống lời:

- Còn tôi thì vẫn chưa.

- Sao vậy Lam Tuyên?

Nhướng mày nhìn anh, Lam Tuyên cong môi bảo:

- Thì tại tôi không thích vậy thôi.

Lập Thanh nhăn mặt:

- Anh có gì mà Lam Tuyên không thích chứ!

Anh chỉ muốn làm bạn thôi mà.

Lắc đầu Lam Tuyên thờ chối:

- Tôi chưa thấy ai mà dai như anh vậy?

Lập Thanh thở dài:

- Chẳng lẽ anh đã làm gì để Lam Tuyên giận chằng?

Hất mặt lên Lam Tuyên bảo.

- Tôi đâu có dai gì mà đi giận chuyện không đâu cho nó mệt chứ.

- Vậy là Lam Tuyên chịu nhận rồi đó nha!

- Nhận cái gì?

- Làm bạn với anh.

Trề môi Lam Tuyền lắc đầu.

- Ai nói hồi nào chứ!

- Thì cô vừa mới nói đó, Lam Tuyền với giọng lạnh lùng:

- Tôi không thích kết bạn với anh đây. Tôi không muốn anh cứ theo tôi tò lò vậy đâu?

Lập Thanh hơi chau la mày, nhưng anh không thể giận cô được nên nói.

- Đừng giận anh mà Lam Tuyền, Anh thành ý đấy.

- Hơi bực mình, những Lam Tuyền cũng không nở dứt khoát:

Làm bạn với tôi anh sẽ cảm thấy bực mình lắm.

- Anh đâu có thấy vậy. Anh vui khi được nói chuyện với Lam Tuyền.

- Vậy sao?

- Anh nói thật lòng đó!

Thở dài Lam Tuyền nói có phần líu hơn:

- Cảm ơn anh có lòng tốt muốn kết bạn với tôi. Nhưng mà...

- Sao hả Lam Tuyền?

- Anh sẽ hối hận sau này.

- Làm gì có chuyện đó. Anh thấy Lam Tuyền hiền, và hiểu biết chuyện nên anh thích.

Nớ nụ cười, Lam Tuyền nhìn anh lắc đầu:

- Anh thật là khó nói:

Lập Thanh nịnh đầm:

- Em cười anh thấy đẹp lắm.

- Hử, anh vừa nói gì?

- Sợ làm phật ý cô nên Lập Thanh chống chế:

- À không, ý anh muốn nói Lam Tuyên cười dễ coi hơn.
- Lò mắt nhìn anh, Lam Tuyên đứng lên:
- Tôi nói rồi đó, anh làm bạn với tôi sẽ có rất nhiều phiền phức.
- Đứng lên theo cô, Lập Thanh vẫn nói:
- Phiền phức gì anh cũng cam tâm cả.

Lại xe, Lập Thanh lấy ra một gói to đưa cho Lam Tuyên:

- Cầm lấy.
- Gì nữa đây?
- Thuốc độc.
- Hả.
- Đùa với Lam Tuyên thôi.
- Đó chỉ là gói kẹo sôcôla thôi mà.

Lam Tuyên ngập ngừng:

- Sao anh đưa tôi chi nhiều dữ vậy.
- Cười cười Lập Thanh bảo:
- Chúng ta cùng ngồi ăn kẹo ngắm.
- Ngắm gì?
- Ngắm người qua lại!

Lam Tuyên không giữ được, cô bật cười thành tiếng:

- Anh thật là biết nói đùa.

Lập Thanh sẵn dịp nói luôn:

Buồn thì cũng chẳng giải quyết được gì đâu. Chi bằng ta vui cho đời bớt khổ.

Lam Tuyên bắt đầu thấy thích cách nói chuyện của anh.

Vừa làm cho người ta bực, lại vừa làm cho người ta vui hơn:

Anh đã chọc bao nhiêu cô gái như tôi rồi.

Đang nhai kẹo nghe Lam Tuyên hỏi vậy.

Lập Thanh nuốt vội rồi nói:

- Làm gì có, anh đi học vừa về đây một mình thôi lo phụ giúp ông già xây dựng công ty nên đâu có thời gian.

- Vậy bây giờ có thời gian rồi hả?

Lập Thanh lời một cách bình thản:

- Vẫn chưa.

- Vẫn chưa, mà sao anh có thể lẻo đẻo theo tôi.

Gãi gãi đầu, Lập Thanh triết lí:

- Có lẽ đây là do duyên số.

- Duyên số gì cơ?

Anh cũng chưa rõ nữa.

Lam Tuyên chợt hỏi:

Người có tài lại đẹp trai thì có biết bao cô gái đang chờ anh ngỏ lời.

Lập Thanh gật đầu:

- Có lẽ Lam Tuyên nói đúng nhưng anh lại không thích.

- Tại sao?

- Cái gì dễ dàng thành công quá thường hay thất bại sớm lắm. Với lại anh không thích ẻo lả, ngọt ngào của các cô.

Tròn mắt nhìn anh, Lam Tuyên kêu lên:

- Trời đất! Sao anh kỳ vậy? Con gái người ta phải ngọt ngào, phải mềm mại vậy chứ.

- Đó là những thứ giả dối bề ngoài thôi Lam Tuyên ạ!

Nghe buồn cười trong lòng, nhưng Lam Tuyên không tiện nói ra. Cô nói tránh sang chuyện khác:

- Vậy mẫu người anh chọn là phải như thế nào?

- Em hỏi làm gì?

- Để tìm xem trong số bạn của tôi người nào đúng tiêu chuẩn tôi giới thiệu cho anh.

Lắc đầu, Lập Thanh từ chối:

- Em khỏi cần phải nhọc công như vậy?

- Tại sao?

- Vì anh đã tìm người ấy cho mình được rồi.

- Vậy hả?

- Cô ấy hiền và xinh đẹp lắm à.

Chép miệng Lam Tuyên khẽ nói:

- Cô gái ấy thật là may mắn!

Lập Thanh nhìn cô:

- Cô thật là may mắn không!

Lam Tuyên cười cười:

- Vậy còn đòi gì hơn nữa. Anh vừa đẹp trai, con nhà giàu, lại học giỏi, thêm có địa vị trong xã hội nữa. Vậy thì còn gì bằng chứ.

Ngó cô bằng ánh mắt nồng nàn tình cảm, Lập Thanh lắc đầu.

- Vậy mà người ta còn từ chối anh đấy.

- Vậy hả? Cô nào mà ngốc nghếch không chịu nhìn thấy vậy ta.

Lập Thanh nhăn mặt:

- Em đừng đùa nữa có được không?

Lắc đầu Lam Tuyên nói y như thật:

- Tôi nói thật chứ đâu có đùa! Mà nè...

- Gì vậy Lam Tuyên!

Ngày mai anh ghé công ty của tôi một chút nhé!

- Làm gì?

Tôi xin gửi lại mấy gói quà ấy cho anh.

Nhăn mặt, Lập Thanh từ chối:

- Đừng làm vậy, anh đau lòng lắm Lam Tuyền à!

Anh nên tặng quà đúng đối tượng mà anh thích nhắm mắt, bạo gan, Lập Thanh nói đại:

- Anh tặng quà đã đúng đối tượng rồi kia mà.

Lam Tuyền giật mình:

- Hả,.. anh... anh chọn tôi làm đối tượng.

- Đúng vậy, Lam Tuyền à! Em đừng cô từ chối.

Lam Tuyền vòng vo:

- Anh làm vậy mà có tìm hiểu kĩ chưa?

- Điều gì?

- Tôi có người yêu rồi thì sao?

Tôi tin chắc là em chưa hề yêu ai mà. Đỏ mặt, Lam Tuyền thật không ngờ anh theo sát mình như vậy:

- Anh vẫn theo sát tôi!

- Không đâu em đừng giận.

- Anh chỉ đứng từ xa mà nhìn thôi.

- Anh..

Lập Thanh nói lên suy nghĩ của mình:

- Em đang có tâm sự buồn phải không?

Lắc đầu, Lam Tuyền từ chối:

- Không đâu.

- Nếu không, em đã không ra đây một mình.

Tại tôi muốn thư giãn mà thôi.

Lam Tuyền đứng lên, nói tiếp:

- Tôi phải về đây!

Lập Thanh cùng đứng lên:

- Đừng giận về những gì đường đột của anh nha Lam Tuyền.

Lam Tuyền nói một câu mà Lập Thanh không thể hiểu được:

- Tôi không bao giờ để ý đến vấn đề giận ai cả, làm như vậy chỉ phiền lòng mà thôi.

Nói xong Lam Tuyền đã bước đi:

- Cảm ơn anh nhé.

- Sao lại cảm ơn?

Về những viên kẹo sôcôla.

Lập Thanh bật cười:

- Chúc em một đêm ngon giấc.

- Cảm ơn!

Lam Tuyền đi khá xa mà Lập Thanh còn đứng nhìn theo trong lòng anh chấp chới niềm vui và hi vọng.

Buổi sáng, vào công ty, Lập Thanh đi tìm cha mình ngay.

Ông Lập Tân đang tiếp khách. Lập Thanh đi vòng quanh nơi sản xuất:

- Chào cậu hai!

- Chào cậu chủ!

Anh Lập Thanh!

Lập Thanh hơi mỉm cười gật đầu:

- Chào mọi người.

- Này anh có thấy cậu chủ hôm nay vui không?

- Điều này hiếm thấy đó.

- Chắc cậu ấy có tin vui gì đấy?

Cưới vợ chắc!

- Nhanh thế.

Tất cả các câu xì xầm ấy anh đều nghe cả. Nhưng Lập Thanh vờ như không nghe. Anh bước lại gần hơn nơi thành phẩm. Anh sờ sờ vào đó và gọi ý:

- Vẫn tốt ấy chứ!

- Vâng ạ! Nghe đâu, lần này công ty mình có ký hợp đồng to lắm!

Lập Thành đứng nhìn rất lâu rồi mới bước vào văn phòng giám đốc...

Lát sau, ông Lập Tản tiễn khách, Lập Thanh bước vào:

- Họ là ai mà xem ra cha tươi hẳn vậy?

Ông cười hề hề nhìn con trai:

- Thế nào cũng chiếm được phần thắng lợi.

- Nghĩa là sao?

- Máy người đó đến công ty ký hợp đồng với công ty mình đó.

- Vậy cha tính sao?

Tiến hành thôi.

Lập Thanh đồng tình:

- Chừng nào họ tiến hành.

- Đầu tuần này!

Lập Thanh thấy ông vui nên nói:

- Chuyện của con cũng sắp thành công rồi đó cha.

Ông ngạc nhiên:

- Là chuyện gì?

Chuyện Lam Tuyên đó!

Ông Lập Tân hiểu lầm nên nói:

- Nó chịu về công ty mình rồi sao?

Lập Thanh nhíu mày, anh nhìn cha ngạc nhiên:

- Về công ty mình!

- Đúng vậy.

Lập Thanh lắc đầu:

- Làm gì có chuyện đó. Ý con muốn nói là Lam Tuyên đồng ý kết bạn với con thôi.

Ông Lập Tân cười:

- Thì đúng rồi, nếu nó kết bạn với con thì cũng đồng nghĩa với chuyện về công ty mình đó mà.

Lập Thanh do dự:

- Điều này... con cũng chưa biết được. Cô ấy vẫn làm ở đó rất tốt mà.

- Nhưng nếu đã là bạn của con rồi thì nên về công ty của ta chứ.

Lời của Lập Thanh trở nên lo lắng:

- Nhưng còn vấn đề của Thùy Trang thì làm sao?

Ông Lập Tân cũng lo lắng không kém gì con trai:

- Liệu mẹ con có chịu hiểu lí lẽ không nữa.

Lập Thanh nói như muốn cầu cứu ba mình:

- Điều này con có thể nhờ cha cứu giúp đây. Dù sao mẹ cũng rất nể cha mà.

- Điều này... điều này...

- Sao vậy cha?

Xem ra mẹ của con và gia đình bên ấy tâm đắc với nhau lắm. Xem ra họ thân với nhau lắm rồi.

Lập Thanh đâm lo:

- Nói như vậy là cha không giúp con hả?
- Giúp thì cha giúp. Nhưng mà để cha tìm cách xem sao!

Lập Thanh mừng ra mặt:

- Vậy là cha đã hứa rồi đó nha!

Lập Thanh lập tức đi tìm Lam Tuyên ngay.

- Chuyện ngẫu nhiên mà vẫn có.

Lập Thanh gặp Lam Tuyên ngay cổng siêu thị. Anh mừng rỡ:

Lam Tuyên !

- Là anh à!
- Em đi siêu thị sao?
- Vâng, mua ít đồ đó mà.
- Anh có thể đi cùng không?

Lam Tuyên do dự một chút rồi lại nói:

- Tùy anh thôi. Siêu thị là của người ta mà.
- Vậy là hai người cùng bước vào siêu thị:

Nói tiếng là đi siêu thị. Nhưng Lập Thanh chỉ nhìn Lam Tuyên mua mà thôi. Thấy cô tần ngần nơi con gấu bông thật lâu. Cô chỉ ngắm thôi chứ không mua. Chờ cho cô bước đi qua.

Lập Thanh ra hiệu cho người bán gói con gấu đó cho anh.

- Khi ra tính tiền, thấy anh ôm trên mình một gói thật to.

Lam Tuyên ngạc nhiên:

- Anh cũng mua nhiều đồ thế kia à?

Lập Thanh cười cười:

- Vào siêu thị mà chẳng mua gì cũng ngại.
- Vậy hả?

Lập Thanh xách phụ Lam Tuyên anh nói:

- Mình vào quán uống ly nước nghe Lam Tuyền?

Không nỡ từ chối anh mãi cũng kỳ, Lam Tuyền đành phải gật đầu:

- Vâng nhưng nhanh thôi nhé. Tôi còn bận lắm. Lập Thanh vui ra mặt:

- Được rồi nhanh thôi mà!

- Lập Thanh gọi nước xong, khuấy đều cho cô rồi nói:

- Em uống nước đi!

Cầm ly nước, Lam Tuyền lí nhí:

- Cảm ơn anh!

Lập Thanh lác đầu:

- Chính anh phải cảm ơn em mới đúng.

- Tại sao?

- Mời em uống được ly nước đó mà.

Lam Tuyền nhìn anh ngạc nhiên.

- Mời uống nước, lại tốn tiền sao lại cảm ơn chứ?

Lập Thanh cười cười:

- Mời được em uống ly nước thật là khó khăn:

Lam Tuyền nghe vui trong lòng. Nhưng cô vẫn cố giấu:

- Tại tôi không có thời gian mà thôi?

Lập Thanh nhìn sâu vào mắt của cô, anh nói:

- Em bận lắm sao Lam Tuyền!

- Cô nói một cách thành thật:

Chiều về tôi còn phải làm việc nhà nữa.

- Hơi nhứu mây, Lập Thanh hỏi.

- Làm việc nhà ư?

- Vâng!

Lập Thanh nhìn cô mặt cách ân cần:

- Vậy là em vất vả rồi!

- Nhưng điều đó tôi thấy vui, Lam Tuyền đứng lên:

- Đến giờ tôi phải về rồi anh thông cảm nha!

Tính tiền xong Lập Thanh bước nhanh theo cô. Trên tay cầm con gấu:

- Tặng em!

- Không nỡ từ chối, Lam Tuyền đành phải gật đầu:

- Cám ơn anh!

- Cô cười với anh! Nụ cười thật tươi. Lập Thanh thấy nao. Nao trong lòng. Anh tiễn cô một đoạn nữa.

Lam Tuyền cũng vui không kém gì anh.